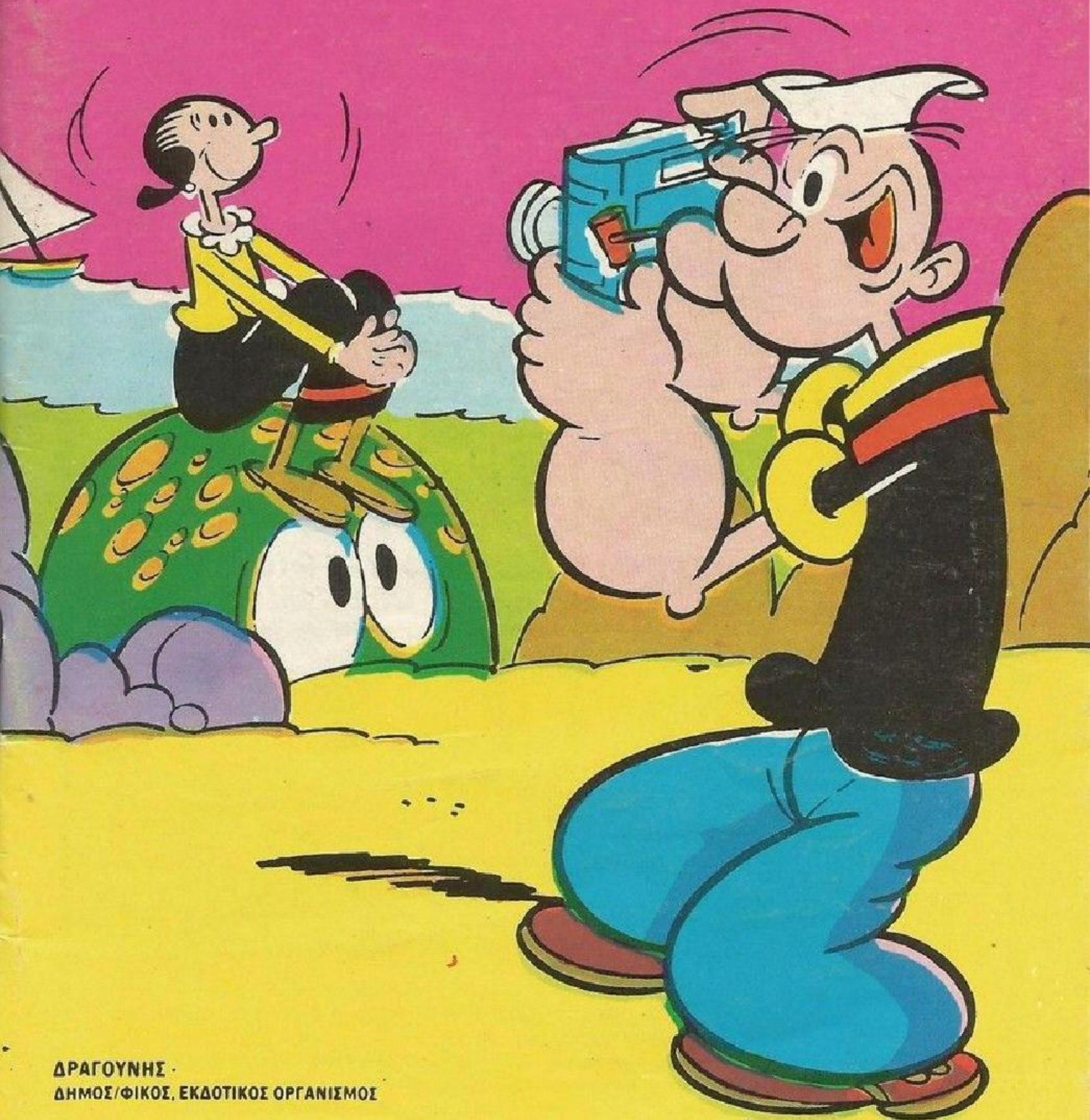

ΠΟΠΑΪ

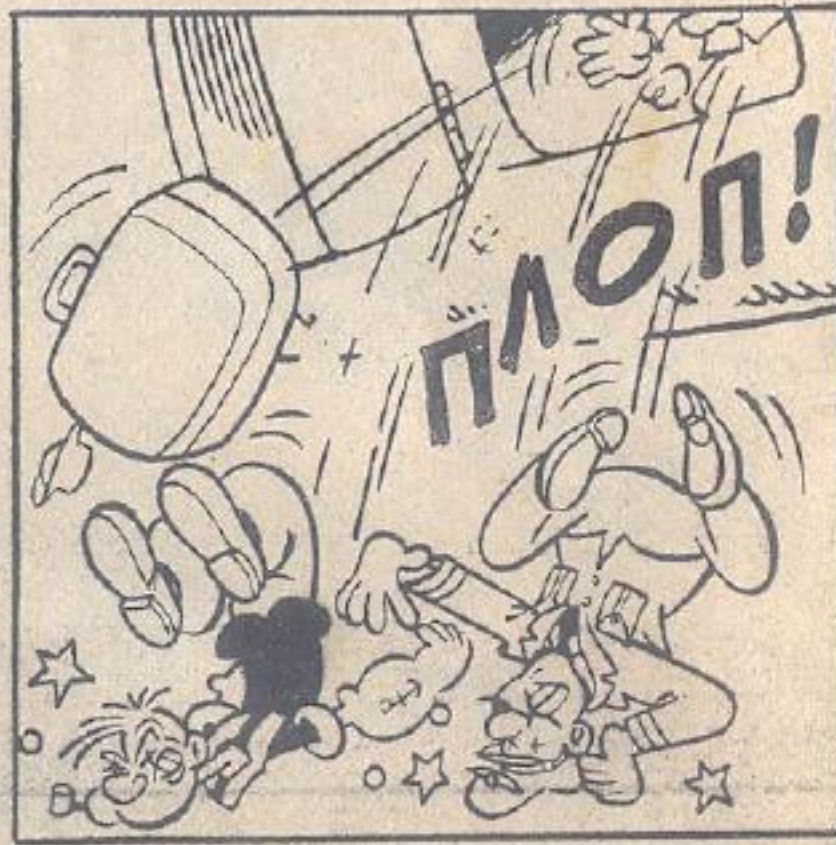

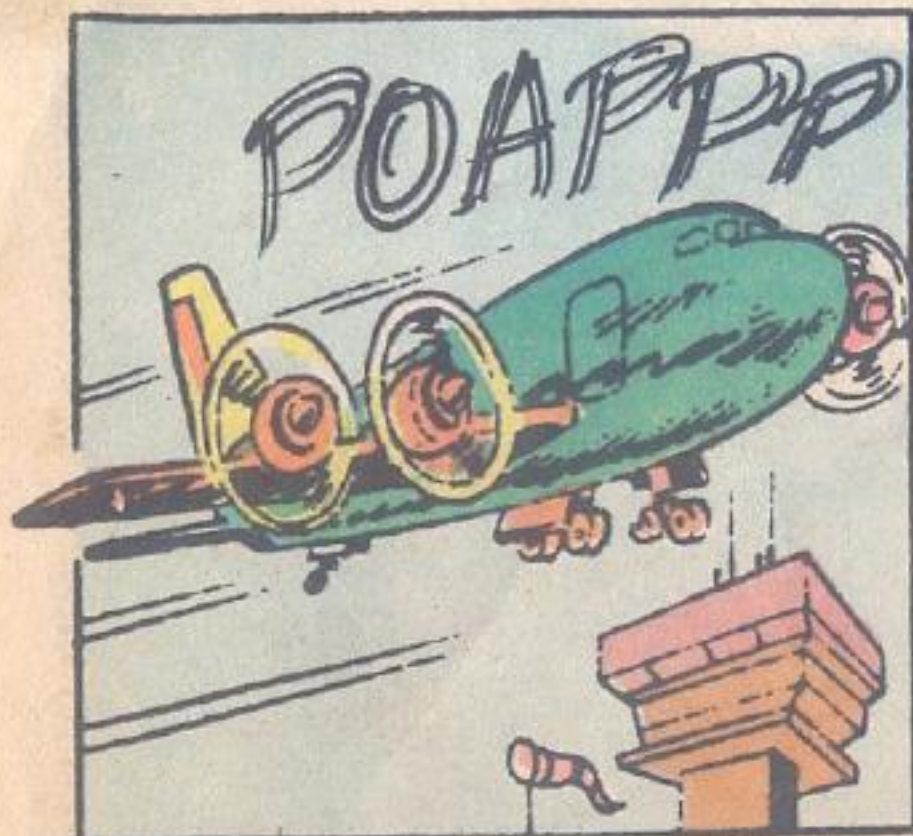
Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ

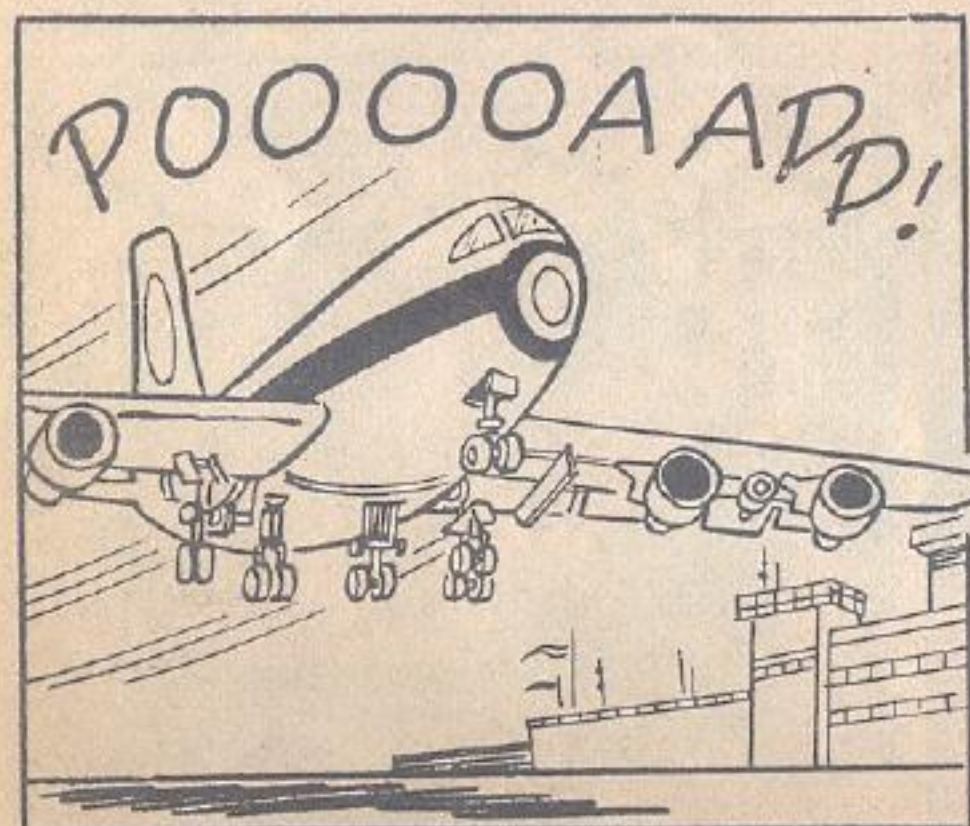

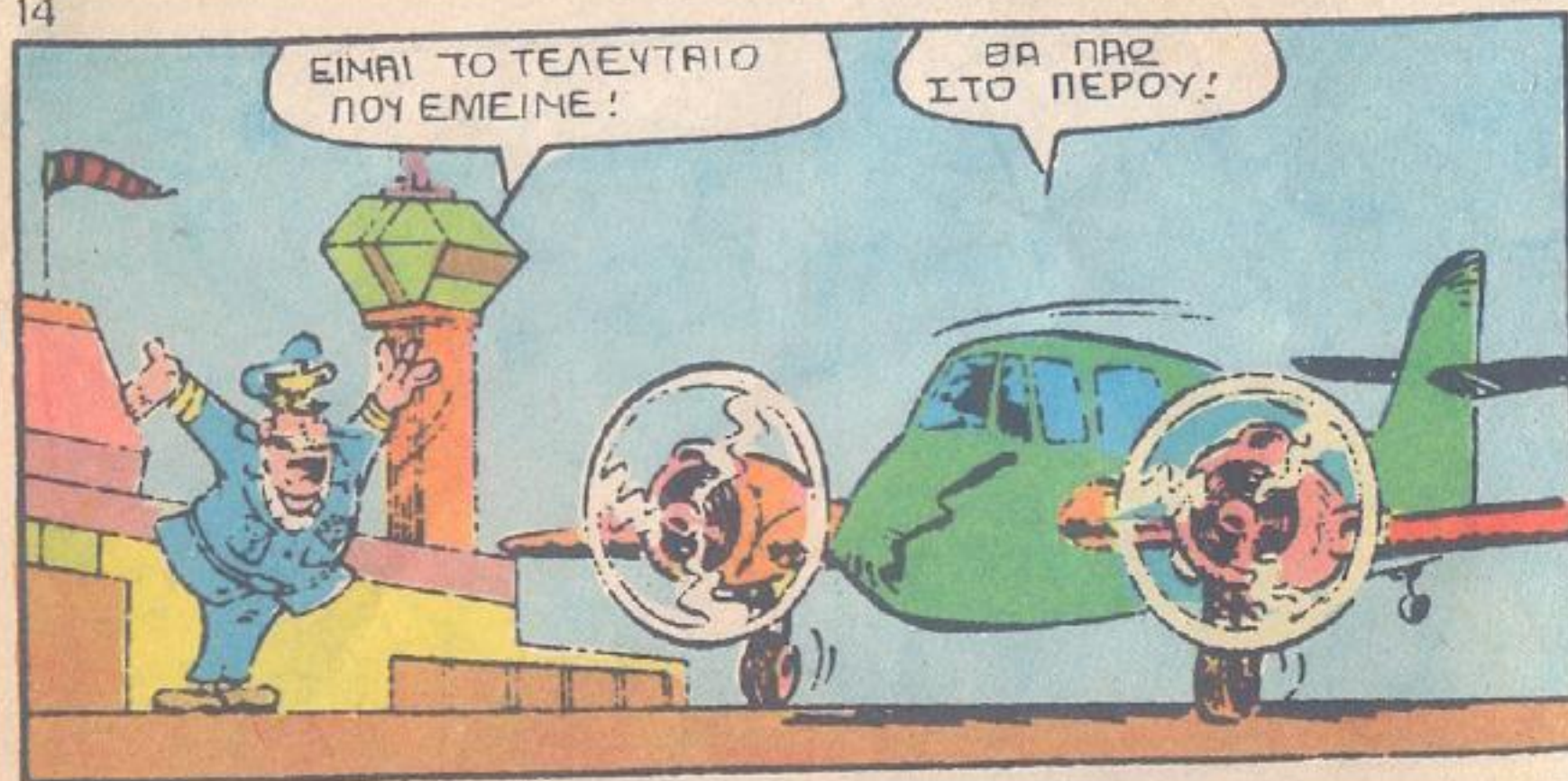

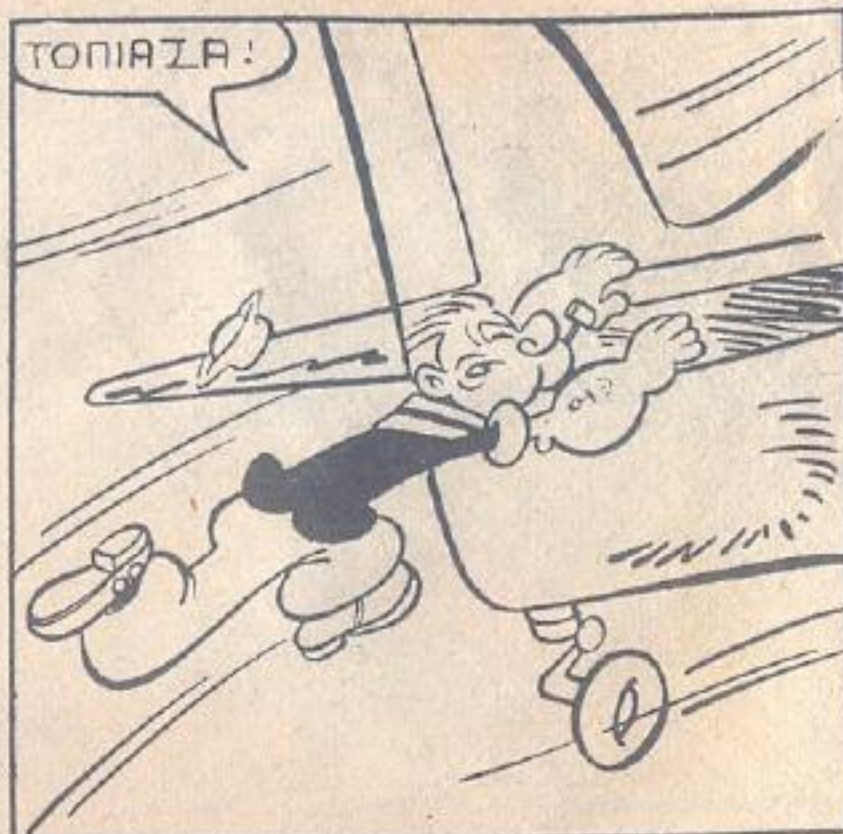

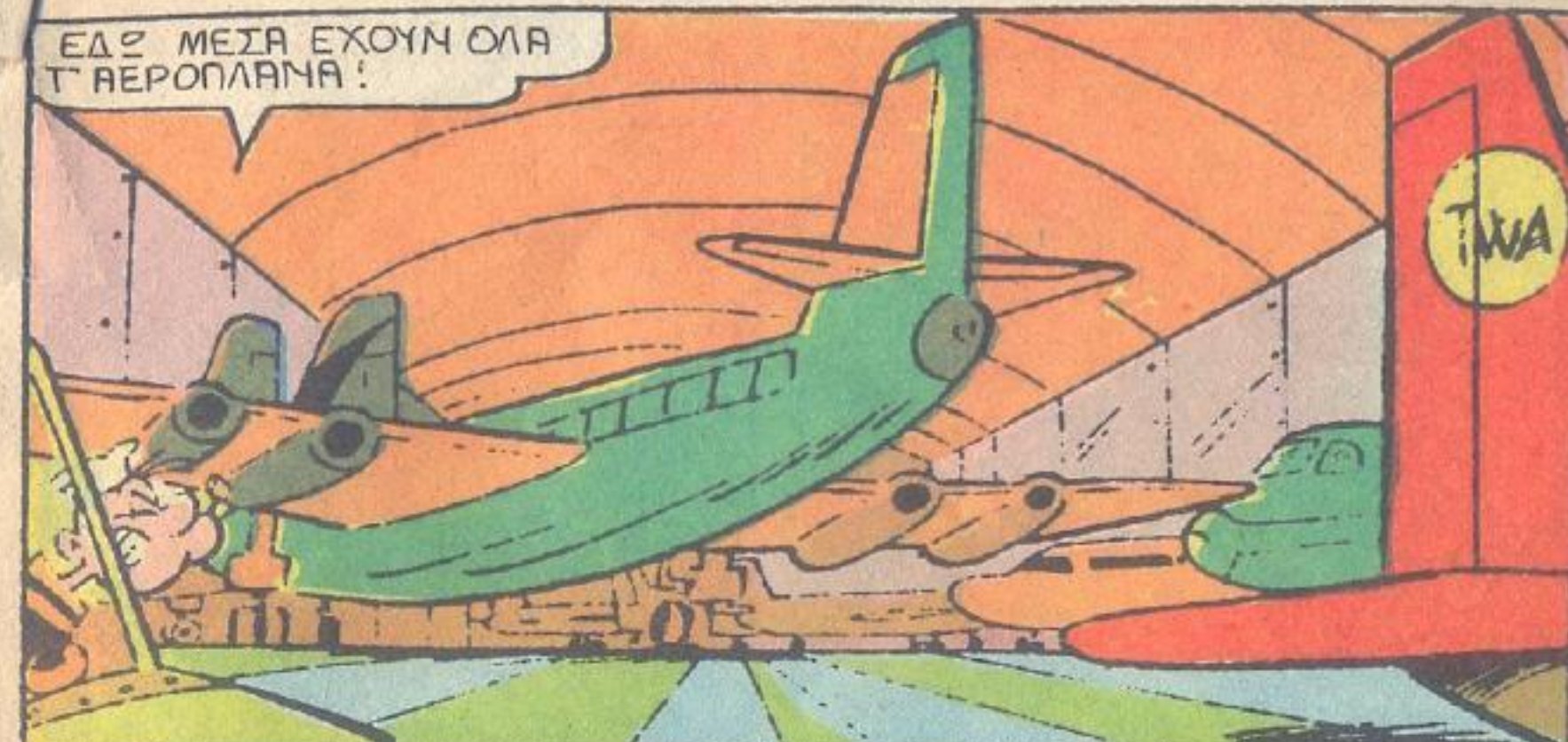
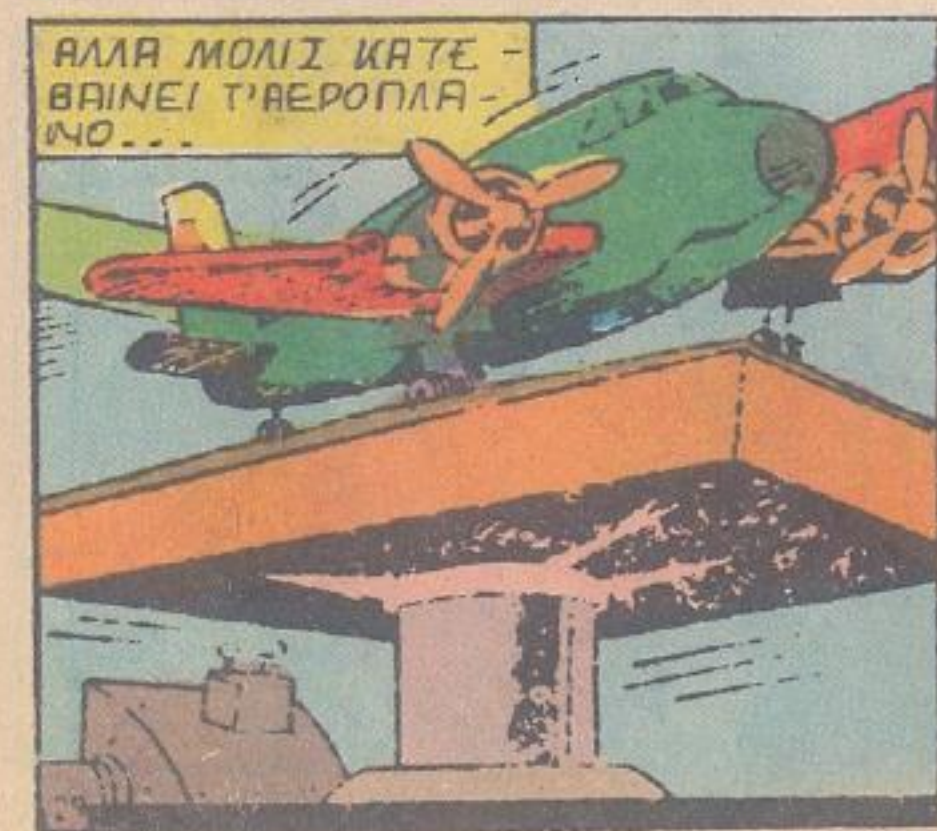
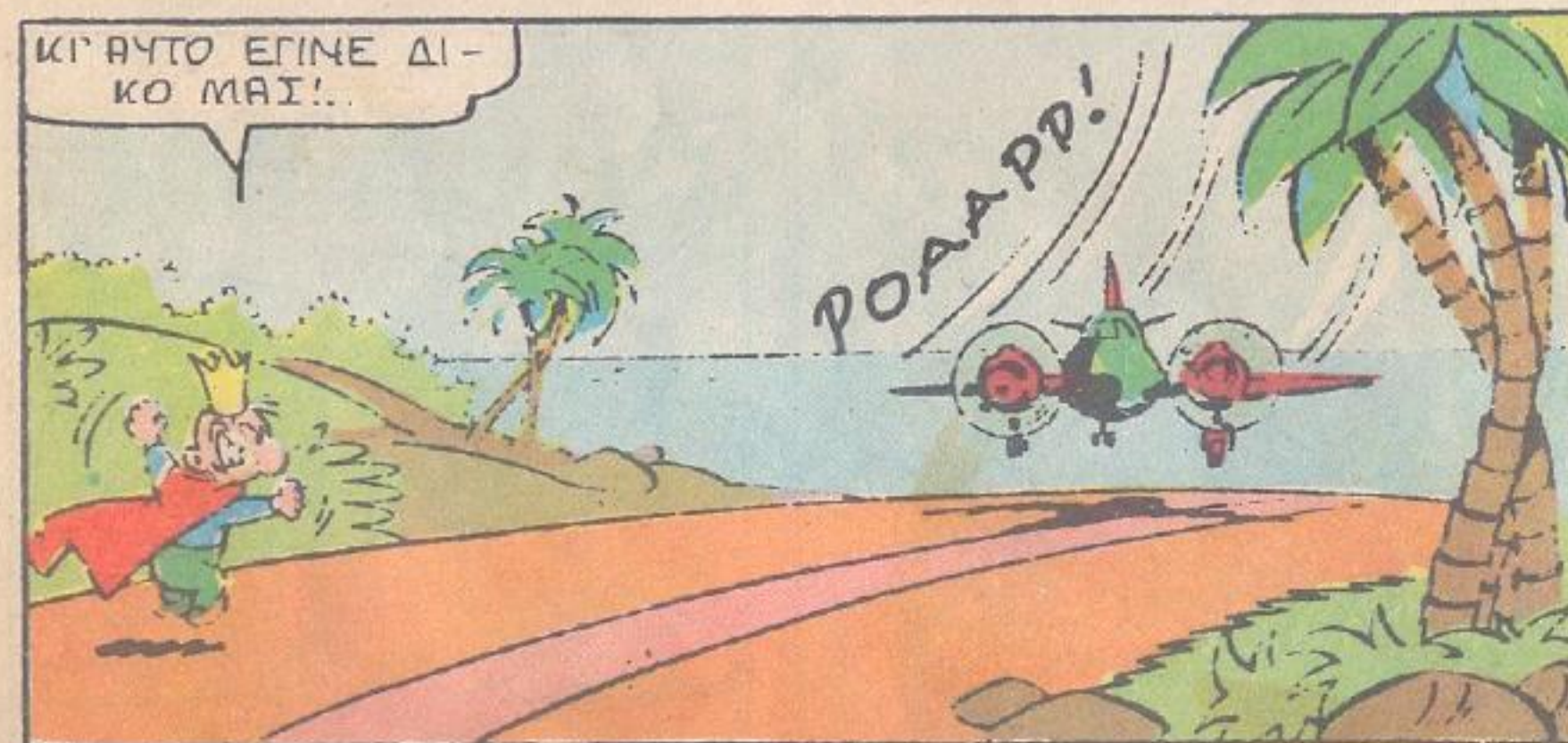
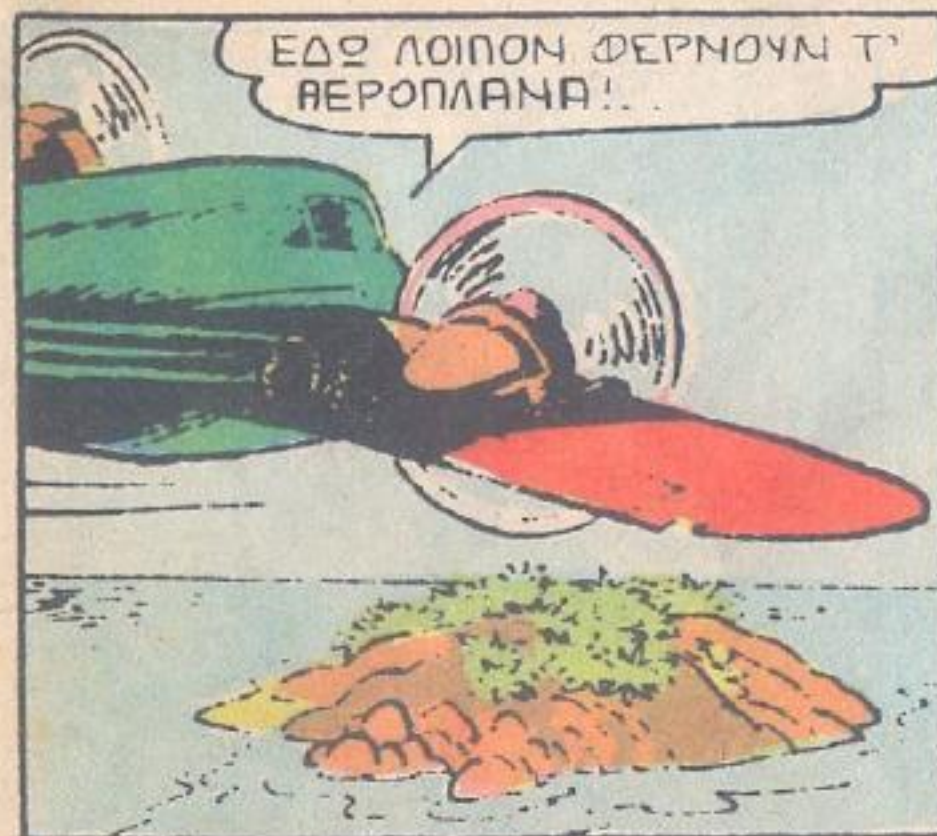

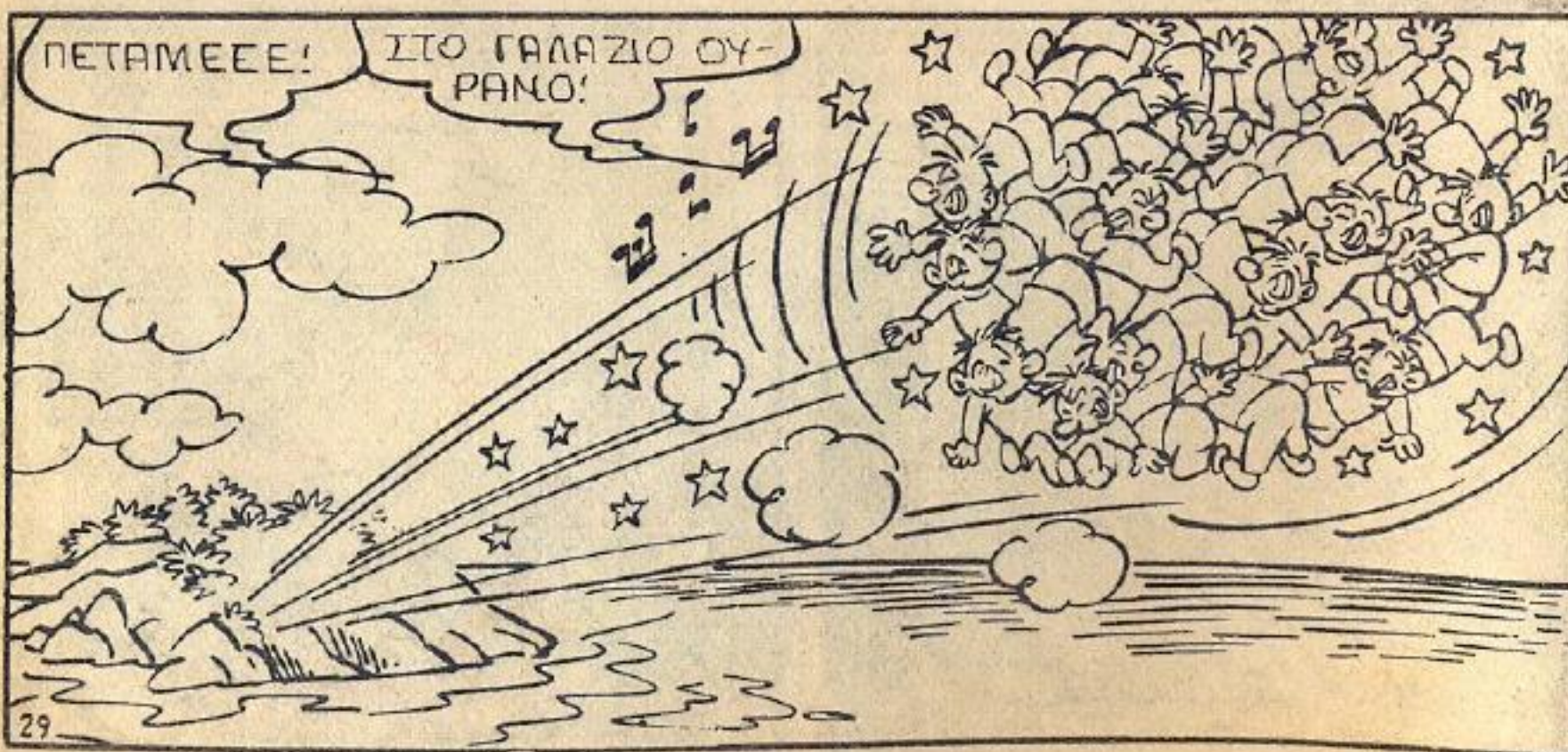

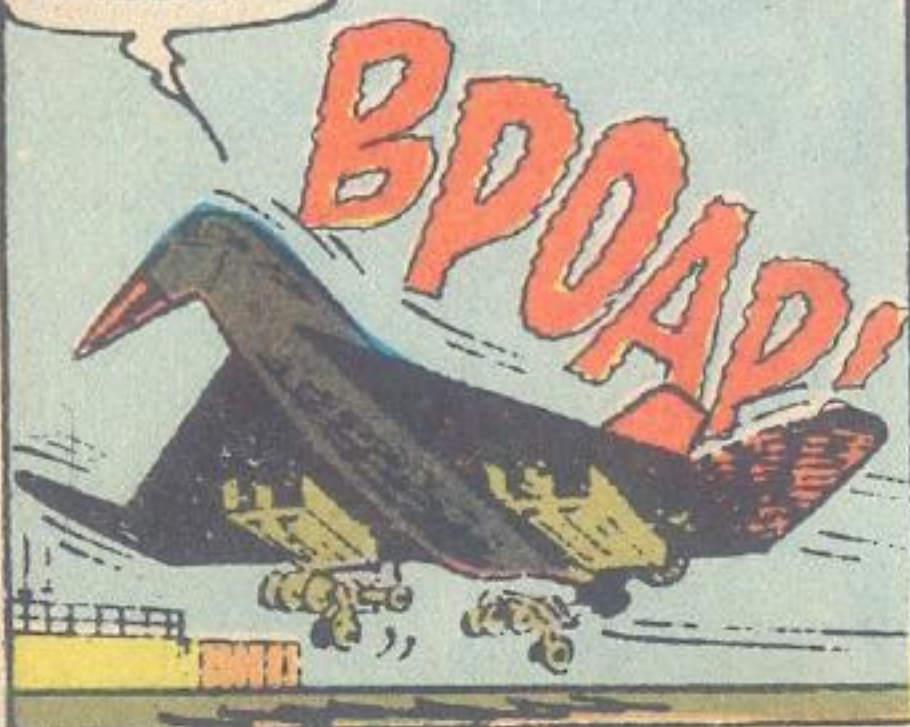

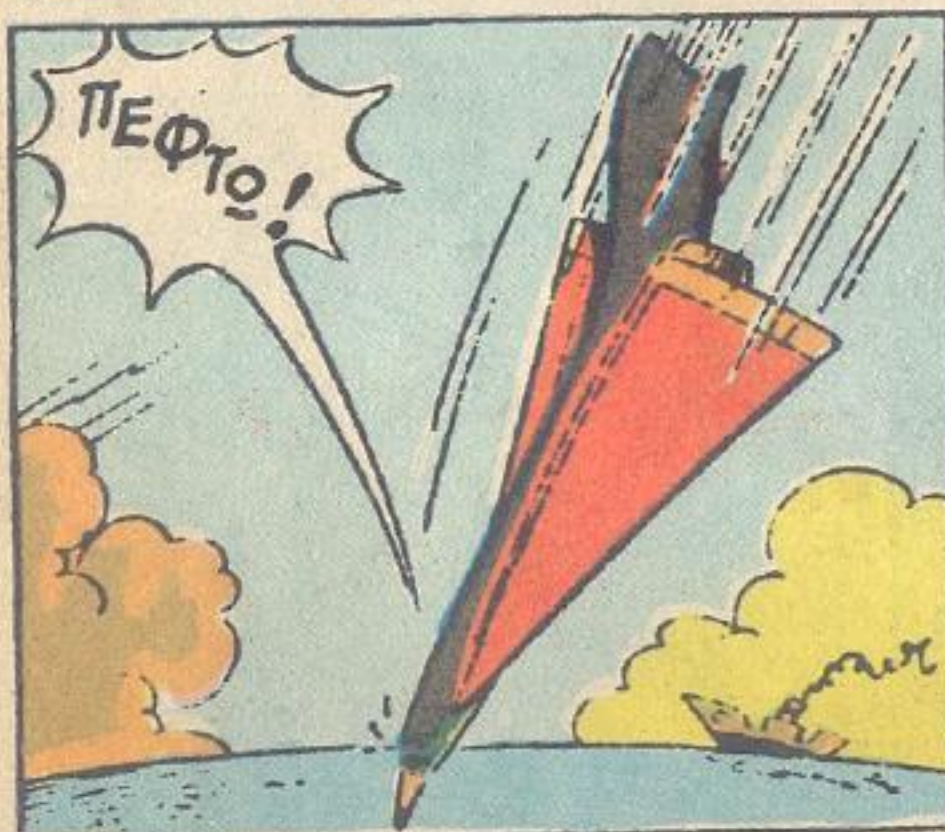
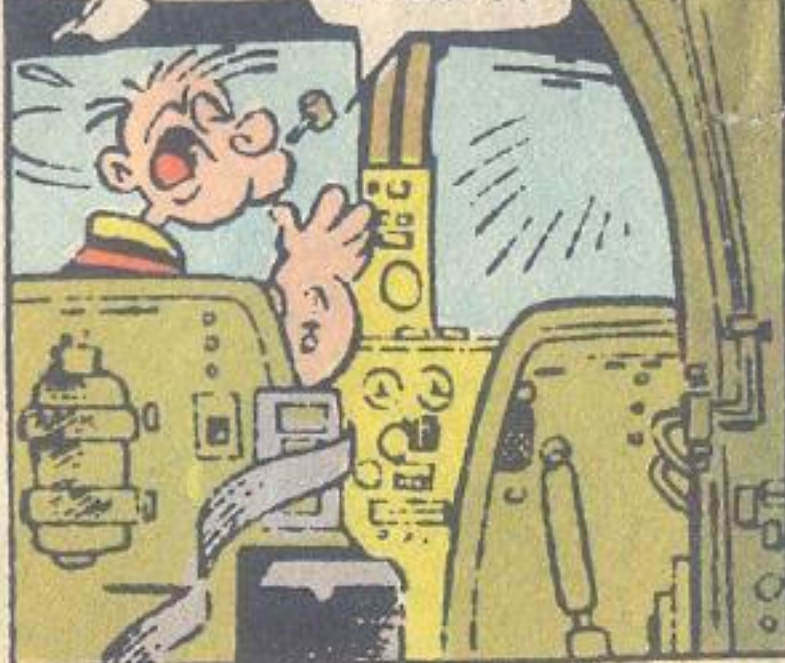

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! ΘΑ ΠΑΡΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΟΥ;
ΖΗΤΩΣΣΕ!

ΔΙΑΒΟΛΕ! ΞΕΧΑΣΑ ΝΑ
ΒΑΛΩ ΚΑΥΣΙΜΑ!
ΟΥΦΦ!

ΘΑ ΠΑΡΕΙΣ ΕΙΣΤΕ ΚΑΙ ΚΟΛΥΜ-
ΛΙΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΕΡΟΥ!

ΘΑ ΦΑΜΕ!

ΤΕΡΜΑΤΟΦΥ-
ΛΑΚΑΣ ΜΠΑΡ-ΣΤ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΙΞΩ
ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ
ΑΝΥΠΑΝΤΡΩΝ!

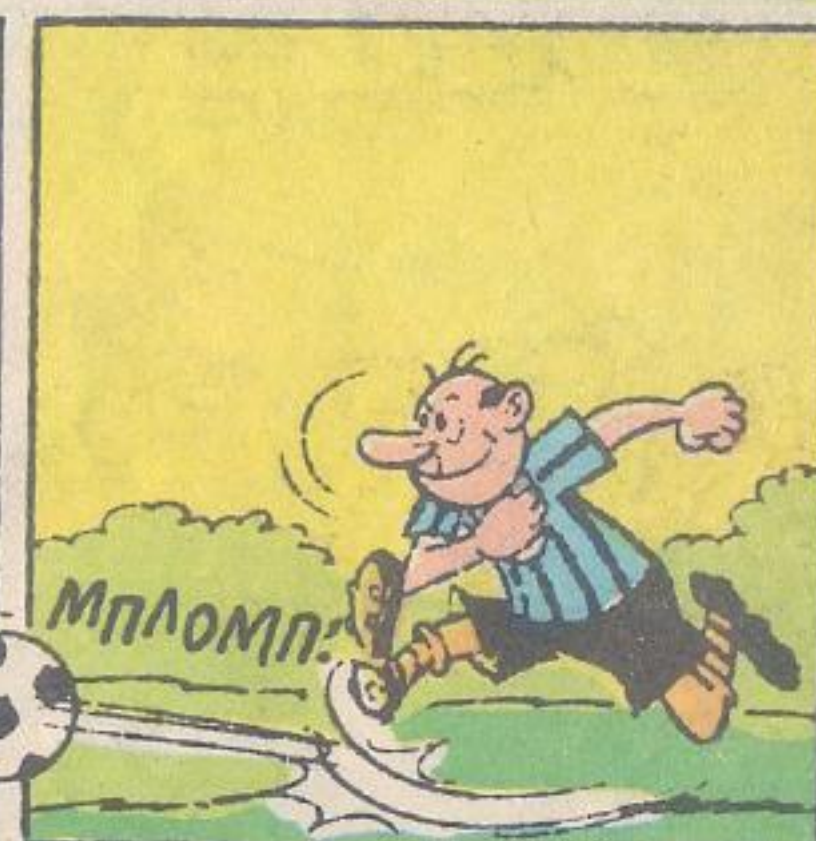
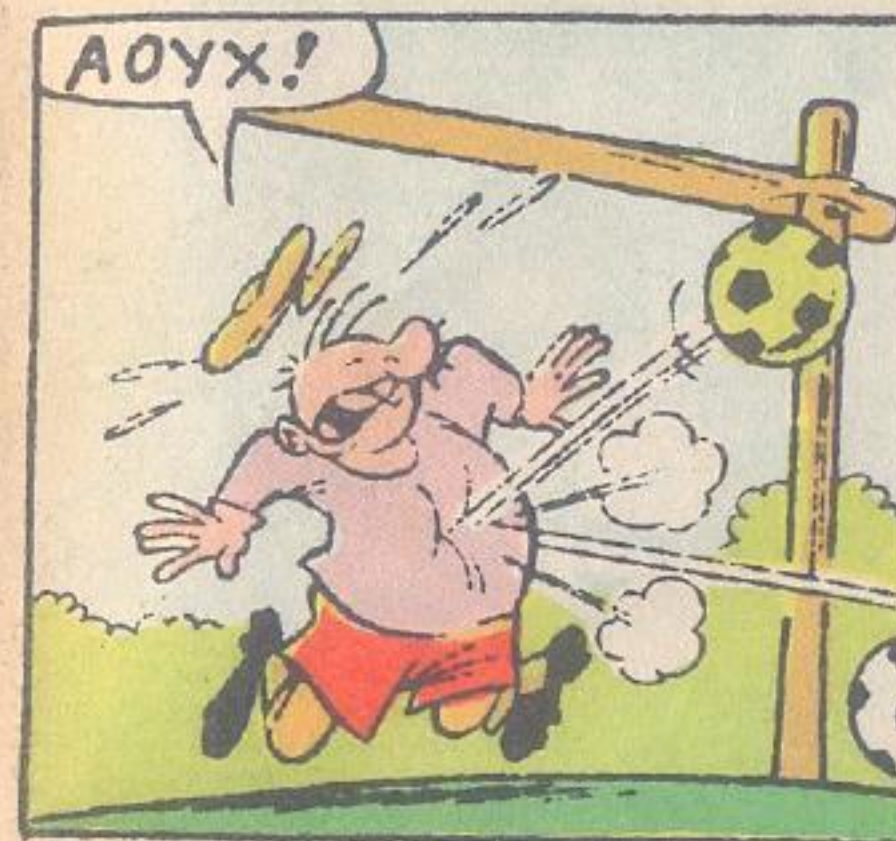
ΛΥΠΑΜΑΙ, ΑΛΛΑ Ε-
ΧΕΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΕΙ.

ΧΩΜ... ΑΝ ΚΑΝΕΝΑΙ ΠΑ-
ΘΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΜΠΟΡΕ ΝΑ
ΠΑΡΕΙ ΤΗ ΘΕΣΗ
ΤΟΥ!

ΑΜ, ΟΧΙ! ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΑΝΑΠΑΘΑΙΝΩ!

ΤΙ ΒΟΛΙΔΑ!...

ΓΚΟΛ!

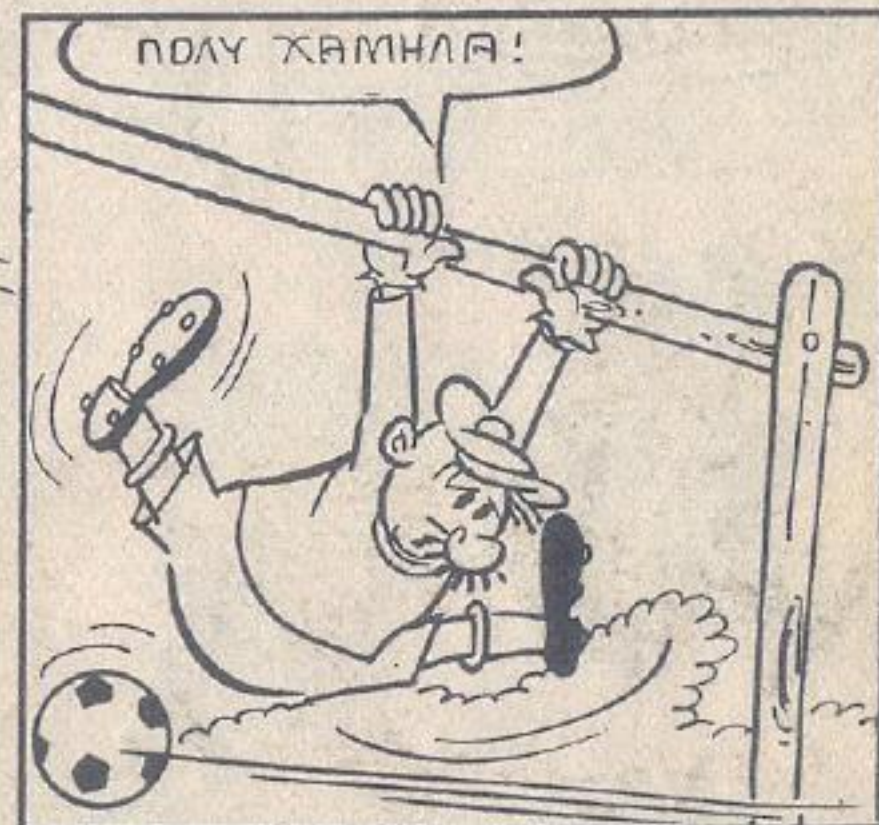
ΔΥΟ - ΜΗΔΕΝ!

ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ!

ΠΟΛΥ ΧΑΜΗΛΑ!

ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΥΑ!...

ΟΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥΚΑΝ

ΤΟΥΣ ονομάζουν «κυνηγούς ένθυμίων» και δέν σταματούν μπροστά σέ τίποτα, προκειμένου ν' αποκτήσουν ένα αξιόλογο αντίκειμενο συλλογής. Ακόμα και ή υποβλητική σιγή του νεκροταφείου της Βενετίας δέν τους έμποδισε να κλέψουν τρεις φορές τόν ξύλινο σταυρό του τάφου του μεγάλου μουσουργού Στραβίνσκυ.

Είναι χιλιάδες εκείνοι πού κλέβουν διάφορα αντικείμενα, γιά νά πλουτίσουν τις συλλογές τους.

Πρόκειται γιά άληθινές «συλλογές κλοπιμαίων», μολονότι οι δημιουργοί και ιδιοκτήτες αύτών τών συλλογών διαφέρουν από τους κοινούς κλέφτες.

Τό φαινόμενο έχει λάβει ιδιαίτερες διαστάσεις στην Άγγλία και οι συλλέκτες αύτου του είδους αποκάλουν την δραστηριότητά τους «κυνήγι ένθυμίων».

Φυσικά, οι φύλακες τών θησαυρών του Ήνωμένου Βασιλείου της Βρετανίας, έχουν έντελώς διαφορετική γνώμη. Κυρίως, όταν λείπουν τά σιδερένια χτυπητήρια (ρόπτρα) από την πύλη της βασιλικής κατοικίας του Σάντριγχαμ, όπως συμβαίνει συχνά.

Ένας έπισκέπτης του σπηλαιού Γουκεύ Χόουλ, στο Σώμερσετ, σκέφθηκε μιά μέρα, ότι θά μπορούσε νά πλουτίσει τη συλλογή του μ' ένα αντικείμενο ηλικίας 42.000 έτών! Έτσι, έκοψε ένα κομμάτι από ένα σταλαγμίτη. Αλλά, θγαίνοντας από τό σπηλαιο, θρέθηκε πλαισιωμένος από δυό άστυνομικούς, πού τόν ώδήγησαν στο δικαστήριο...

Ένας άλλος μανιώδης συλλέκτης από τό Μπίρμιγχαμ περιλάμβανει στη συλλογή του 955 μισόκιλα κρασιού, όλα μαρκαρισμένα, χρονολογημένα και κλεμμένα από τις ταβέρνες, πού έπισκέφθηκε κατά καιρούς. Φυσικά, γι' αυτόν δέν είναι κλοπιμαία, αλλά... ένθυμια!

Τά μεγάλα ξενοδοχεία και τά κέντρα διασκεδάσεως σ' όλο τόν κόσμο, χάνουν κάθε έβδομάδα δεκάδες ποτήρια και άλλα αντικείμενα, πού πηγαίνουν στις συλλογές τών κυνηγών ένθυμίων. Μαρκαρισμένες πετσέτες, μαχαιροποιούνται και άλλα είδη εξαφανίζονται καθημερινώς από τά μεγάλα ξενοδοχεία, τά κοσμικά κέντρα, τά αεροπλάνα και τις κατασκευές.

Γιά νά σταματήσουν τους «κυνηγούς ένθυμίων», οι άγγλικές ατμοπλοϊκές εταιρίες έπαψαν νά μαρκαρουν μέ τά όνόματα τών πλοίων τους, τά διάφορα αντικείμενα, πού χρησιμοποιούν οι έπιβάτες τών πλοίων. Τό μέτρο αποδείχθηκε σοφό. Γιά τόν ίδιο λόγο, οι σιδηρόδρομοι της Άγγλίας καθιέρω-

ΚΥΝΗΓΟΙ ΕΝΘΥΜΙΩΝ

σαν φθηνά σερβίτσια.

Στά 1972, πού έφαρμόστηκε γιά πρώτη φορά αυτό τό μέτρο, ελάχιστα μαχαιροποιούνται έκλάπησαν.

Την ίδια εποχή, οι προμηθευτές της Βουλής τών Κοινοτήτων κατήγγειλαν τις κορώνες από τά διάφορα σκεύη που χρησιμοποιούσαν οι βουλευτές. Ύστερ' απ' αυτό τό μέτρο, οι απώλειες μειώθηκαν σημαντικά.

Με λίγα λόγια, τό «κυνήγι ένθυμίων» έχει καταντήσει άληθινή μάστιγα. Χρειάστηκαν πολλές ήμέρες εργασίας, γιά νά έπισκευασθούν οι τοίχοι του πύργου του Ουίνδσορ, ύστερα από μιά «έπιδρομή» κυνηγών ένθυμίων.

Οι πίπες από τό άγαλμα του Πήτερ Πάν, στο Κένσιγκτον Γκάρντενς του Λονδίνου, διαρκώς εξαφανίζονται...

Η ναυαρχίδα του Νέλσωνος (τό περίφημο πολεμικό σκάφος «Βίκτορι»), πού έχει μετατραπή σέ μουσείο, έχασε κάποτε δυό όβίδες τών 20 λιτρών!

Και οι αίγυπτιακές πυραμίδες, χάνουν κάθε χρόνο τουλάχιστον 2 τόννους πέτρες, πού κλέβονται από ξένους έπισκέπτες, κυνηγούς ένθυμίων...

Τά μαλλιά προσελκύουν ιδιαίτερα τους συλλέκτες. Τοῦφες μαλλιών από τό κεφάλι του Νέλσωνος και τρίχες από τις ούρες βασιλικών αλόγων, δέν λείπουν από καμιά «συλλογή κλοπιμαίων», στην Άγγλία.

Φυσικά, όταν αντικείμενα αύτου του είδους παίρνουν τέτοια αξία, δέν λείπουν οι απομιμήσεις.

Έτσι, μέ τά μαλλιά, πού υποτίθεται ότι προέρχονται από τό κεφάλι του Νέλσωνος, θά μπορούσε νά σκεπασθή μιά μεγάλη αποθήκη! Η ίδια αποθήκη θά μπορούσε νά κατασκευασθή, μέ τό ξύλο πού υποτίθεται ότι προέρχεται από τόν Τίμιο Σταυρό...

Τά σπόρ έχουν τους είδικούς συλλέκτες του.

Γιά τόν πυγμάχο Ουώλτερ Φάρρελ, τό καλύτερο τρόπαιο ήταν ένα κομμάτι από τό... ρίγκ πυγμαχίας Σπείον Κόπ, στην Λίβερπουλ, που τό έχει στρώσει στό κρεβάτι του!

ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ του ΒΟΡΑ

ΤΟ 1920, πέθανε στην Αμερική ο άνθρωπος πού είχε χαρακτηρισθί ως ο τολμηρότερος έξερευνητής τών άρχών του αιώνας μας, ο Ρόμπερτ Έντουϊν Πήρυ. Είναι ο άνθρωπος πού πρώτος πάτησε έδω και 60, περίπου, χρόνια, τους πάγους του Βορείου Πόλου, πραγματοποιώντας έτσι έναν άθλο από τους μεγαλύτερους στην Ιστορία τών έξερευνήσεων.

Από πολύ νέος, ο Πήρυ, ώνειρευόταν αυτό πού στην εποχή του έθεωρείτο σαν μιά καθαρή ούτοπία, γιά νά μὴν πούμε τρέλλα: νά φθάσει στον Βόρειο Πόλο. Αξιοματικός του Αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού, είχε στη διάθεσί του όλα τά μέσα γιά νά μελετήσει τους όρους ενός παρόμοιου έγχειρήματος, και στα 1900, σέ ηλικία 44 έτών, παραιτείται γιά νά έπιδοθή άπερίσπαστος στις προετοιμασίες γιά τό μεγάλο του έγχείρημα.

Κατάκτησι του Βορείου Πόλου είχε έπιχειρηθί και από άλλους, πριν από αυτόν, όμως οι άποστολές εκείνες, λόγω άνεπαρκείας της προετοιμασίας τους και του άκαταλλήλου του ύλικού, απέτυχαν. Κανείς δέν μπόρεσε νά φθάσει ως τόν Β. Πόλο. Κι' ο Πήρυ ώρκίστηκε νά τό πετύχη αυτός.

Τό πρώτο πού έκανε ήταν νά προσαρμοσθή πρὸς τους σκληρούς κλιματολογικούς όρους πού έπικρατούν στις πολικές εκτάσεις. Πήρε, λοιπόν, την γυναίκα του και πήγε νά ζήση ένα διάστημα στη Γροιλανδία μαζί με τους Έσκιμώους, μοιραζόμενος μαζί τους τις κακουχίες και την ζωή, γενικά, στις άξενες αυτές περιοχές, διδασκόμενος ταυτόχρονα από τους αυτόχθονες τόν χειρισμό τών έλκηθρων, την χρησιμοποίησι τών σκυλιών και ό,τι άλλο είχε σχέση με την ζωή πάνω στους πάγους. Όταν είδε πώς ήταν καθ' όλα έτοιμος, έπιβιβάστηκε τόν Μάρτιο του 1905 σ' ένα πλοίο 1500 τόν-

νων, στο «Θεόδ. Ρουζβελτ», πού είχε θέσει στη διάθεσί του ή άμερικανική κυβέρνηση και ξεκίνησε γιά τά βόρεια. Ο χειμώνας τόν βρήκε στη γή του Γκράντ. Εκεί έμεινε ως την Άνοιξη, όποτε ξεκίνησε με μιά μεγάλη φάλαγγα από έλκηθρα φορτωμένα με προμήθειες: όπλα, έπιστημονικά όργανα και άλλα εφόδια.

Η πρώτη του, όμως, αυτή προσπάθεια απέτυχε. Ο Πήρυ αναγκάστηκε νά έπιστρέψι στη βάση του, αφού έφθασε σέ απόσταση 300 χλμ. από τόν Πόλο. Δέν άπογοητεύθηκε ωστόσο.

Δυό χρόνια αργότερα, ο τολμηρός αυτός Αμερικανός ξεκινούσε πάλι. Αυτή τη φορά με άλλο πλοίο, καλύτερο, και πλουσιότερα έφωδιασμένο, τόν «Προσήνεμο». Προχώρησε αρκετά πρὸς τά βόρεια, αλλά και πάλι ο χειμώνας τόν ανάγκασε νά σταματήσει. Αποβιβάστηκε με τους άνδρες του και τά σκυλιά του στους πάγους, έστησε τό «χειμαδιό» του κι' έμεινε εκεί ως την Άνοιξη. Τέλη Φεβρουαρίου και με θερμοκρασία 33 βαθμών υπό τό μηδέν, ο Πήρυ, άνυπόμονος, ξεκίνησε γιά τά ένδότερα.

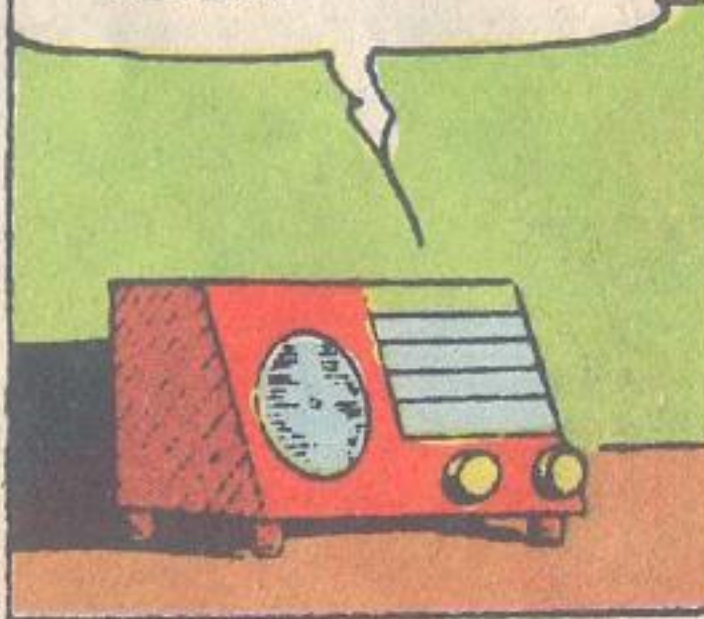
Τόν Αύγουστο, ο Πήρυ, βρισκόταν ακόμη σέ απόσταση 250 χλμ. από τόν Πόλο. Ήταν τώρα με 5 άνδρες μόνο γιά συντρόφους και 40 σκυλιά με 5 έλκηθρα. Παλεύοντας με μύριες δυσκολίες, τόν Σεπτέμβριο του 1909, κατάρθωσε νά διανύση και τά 250 χλμ. πού άπέμεναν και νά στήσει στον Βόρειο Πόλο την άμερικανική σημαία. Τό γεγονός είχε τότε τεράστια απήχηση σέ όλο τόν κόσμο και δίκαια θεωρείται σαν μιά από τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος αλλά και της άκατανίκητης θεληματικότητας.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΣΤΑ ΣΥΝΗΘΡΑ ΧΤΕΣ ΤΟ ΒΡΑΔΥ, Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΚΗΡΥΣΣΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ - ΚΗ!...

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΟΦΕΡΜΠΑΚ, ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ ΔΙΕΤΑΣΕ ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ! ΦΑΡ-ΣΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ! ΜΠΑ...

ΠΟΠΑΥ, Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΕΦΕΡΕ ΑΥΤΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

ΜΕ ΚΑΛΟΥΝ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ! ΑΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΑΡ-ΣΑ!

Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΚΗΡΥΣΣΕ ΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΚΗ ΜΑΣ!...

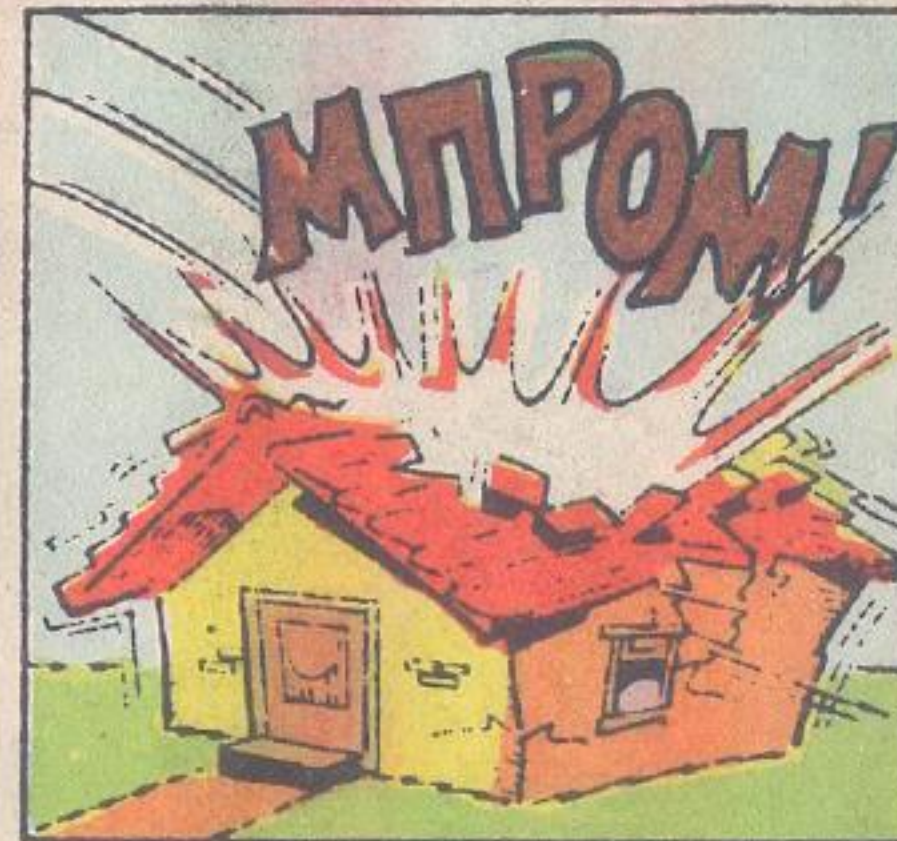
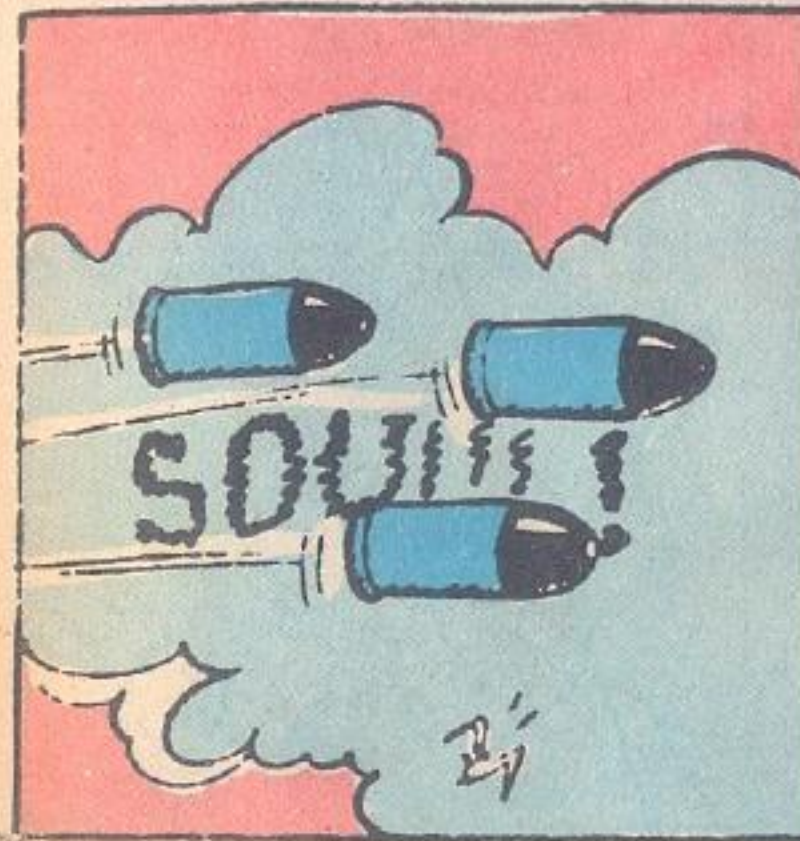
ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟ!

ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΟΜΩΣ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΩ ΕΓΩ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΠΟΙΟΥΔΗ - ΠΟΤΕ!

ΦΟΒΑΖΑΙ ΠΟΠΑΥ;

ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΑΡΧΗΣ! ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΟ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΟΥΝ ΕΙΡΗΝΙΚΑ!...

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ! ΠΑΡ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ!

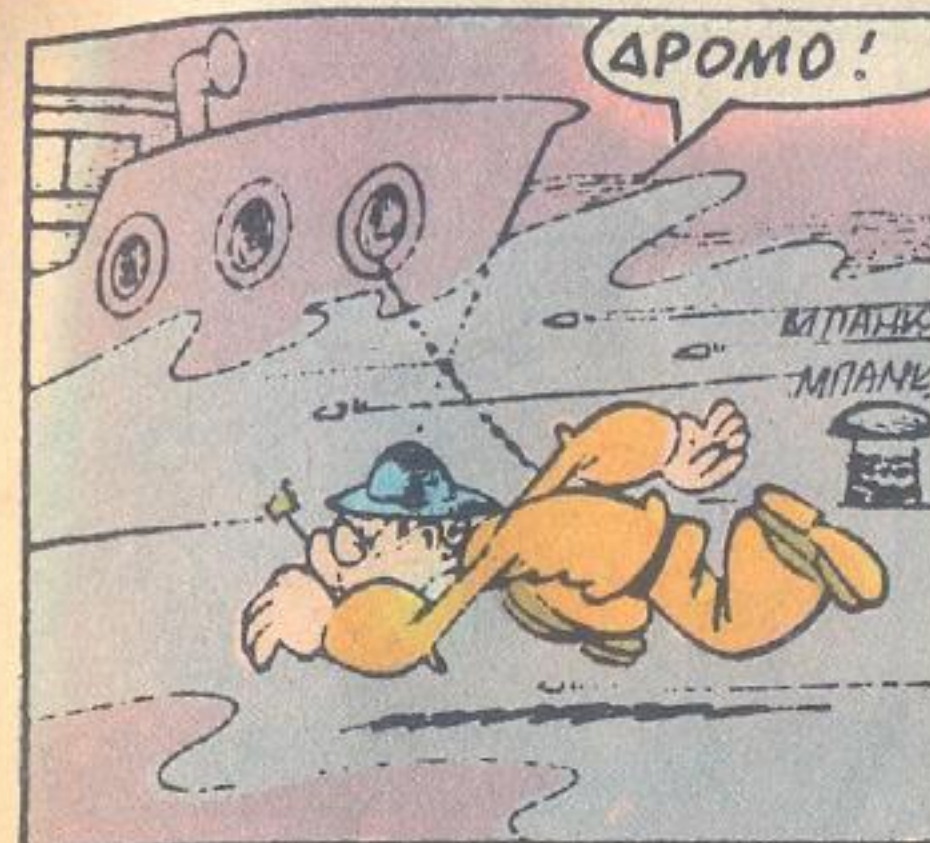
ΑΜΑΞΕΙΣ ΙΔΕΑ, ΠΟΠΑΥ;...

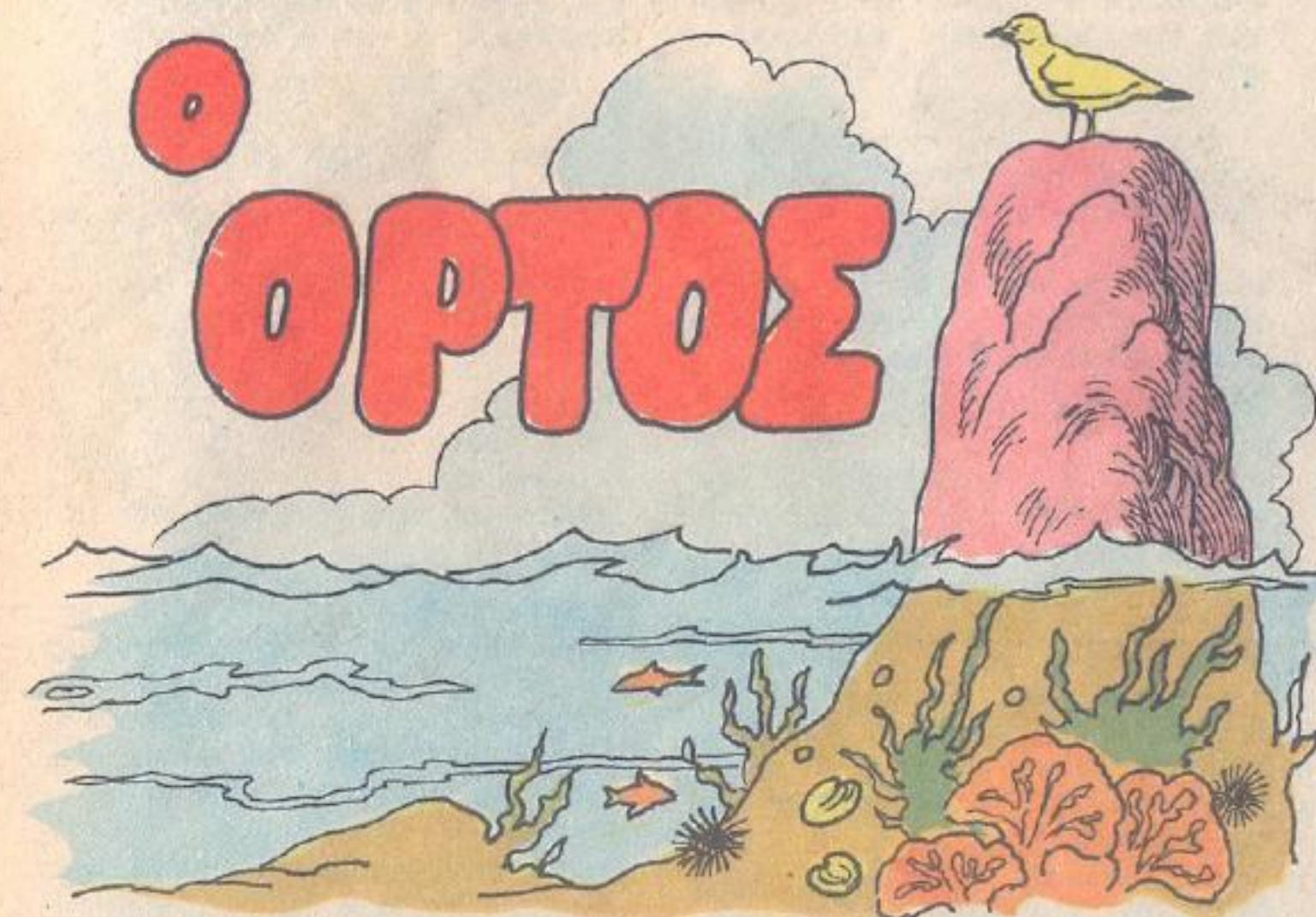
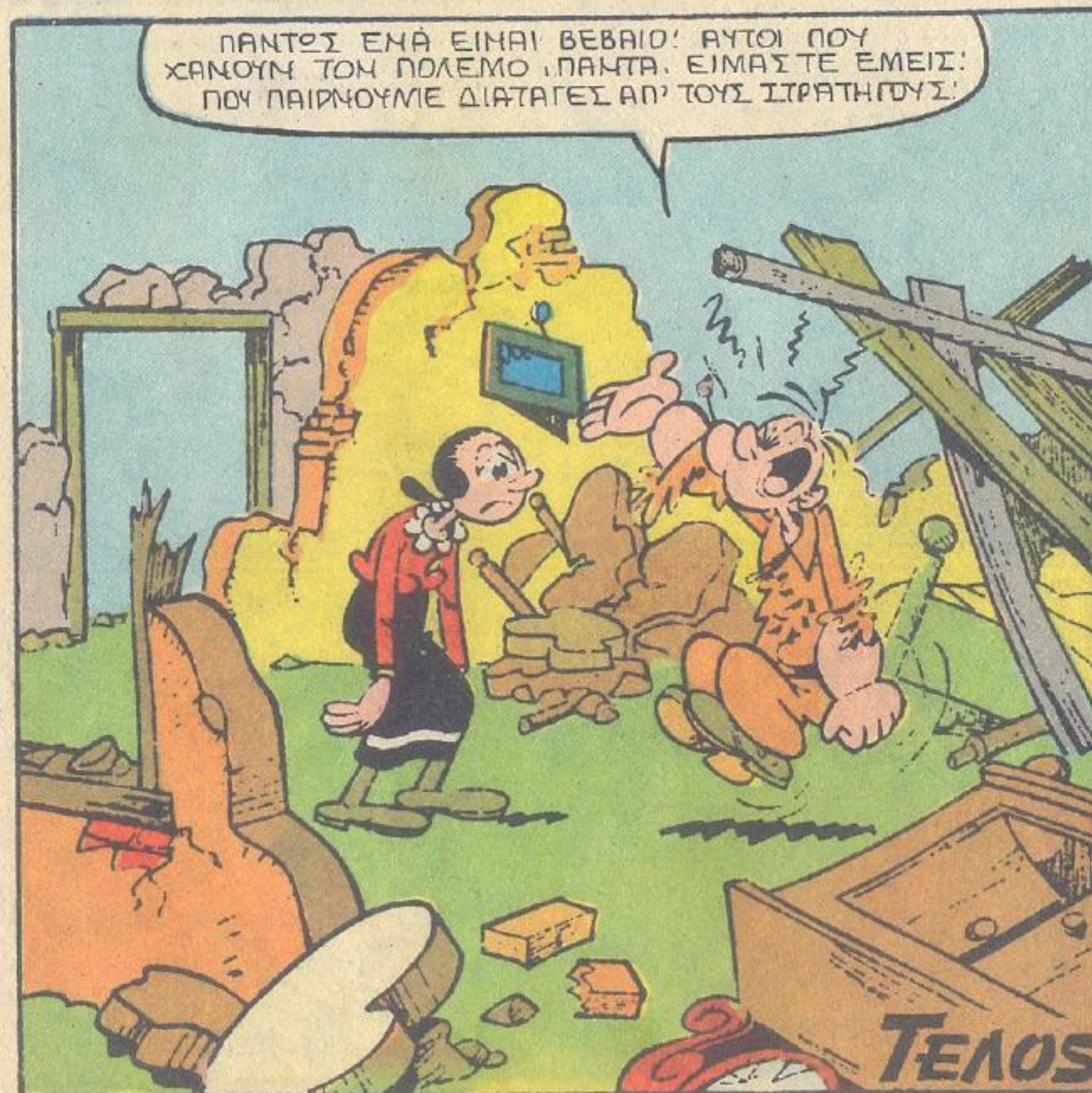

ΜΙΑ φορά, λέει, σ' ένα καταγάλανο άκρογιάλι της Πάτιμου, ήτανε ένας αλόστητος μεγάλος ιβράχος, που τόν λέγανε 'Ορτό, δηλαδή, ὄρθιο.

Τόν 'Ορτό τόν λούζανε άπαλά, όταν ήτανε γαλήνη τὰ καταγάλανα νερά του 'Ικαρίου πελάγους, καί τὰ ίδια νερά τόν δέρνανε αλύπητα όταν ήτανε τρικυμία, αλλά ὁ 'Ορτός ἔμενε πάντα ὀρθός, αλύγιτος κι άκλόνητος.

Στήν κορυφή του 'Ορτού ἔφτανε κάπου - κάπου καί καθότανε ἕνας γερο - γλάρος, που οἱ Πατηνιώτες ψαράδες, τόν λέγανε, ποιος ξέρει γιατί, γερο-Χριστόδουλο.

Μιά μέρα του καλοκαιριού, ἦρθε κι ἔριξε ἄγκυρα μιά ὀλόλευκη θαρκούλα μ' ἕνα ὀλόλευκο πανί, που τή λέγανε «Γαργόνα».

Αὐτό τὸ ὄνομα τῆς ἔδωσε ὁ φτωχός ψαράς ὁ Παντελιάς, που

δουλεύοντας χρόνια στή θάλασσα, τήν εἶχε παραγγεῖλει καί τού τή φτιάξανε στό καρνάγιο, στό ναυπηγεῖο του νησιού.

Λογάριαζε ὁ ψαράς, ὁ Παντελιάς, νά πετύχει καλές ψαριές μέ τή «Γαργόνα» του, καί νά τήν ξεχρεώσει, γιατί εἶχε ἀπομείνει χρέος στό καρνάγιο που τήν ἔφτιαξε.

Γι' αὐτό, μιά ὥρα πρὶν ξημερώσει, ἀνοίγε τὸ πανάκι τῆς θαρκούλας του καί πῆγαινε γιά ψάρεμα.

Ἡ «Γαργόνα» ἅμα εἶχε πρυμνιό τὸν ὄνεμο φούσκωνε τὸ πανάκι τῆς καί χοροπηδοῦσε χαρούμενη πάνω στὰ κύματα.

Ἐκεῖνο τὸ πρωινό, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι, ὅπου ἄρθωνόταν ὁ 'Ορτός, τού εἶπε χαδιάρικα:

— Καλημέρα!..

Ὁ 'Ορτός τάχασε!

Κανείς μέχρι σήμερα, χιλιάδες χρόνια τώρα, δὲν εἶχε ἐνδιαφερθεῖ γι' αὐτόν!

ΤΕΛΟΣ

Κανείς δὲν τοῦ εἶχε πει καλημέρα... Γι' αὐτό, εἶπε κι αὐτὸς τρεμουλιαστὰ κατασυγκινημένος:

— Καλημέρα...

Βέβαια, αὐτὰ τὰ καλημερίσματα, ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, δὲν τ' ἄκουσε.

Ὅμως, ἐπειδὴ ὁ ψαράς ἤξερε πὼς κοντὰ στὸν Ὀρτὸ εἶχε πολλὴ ἀθερί, ἔριχνε, σιγά-σιγά τὸ ψιλὸ δίχτυ του στὴ θάλασσα, κοπάντικρυ στὸν Ὀρτό.

Ἔτσι, ὁ Ὀρτὸς κι ἡ «Γοργόνα» συνεχίσανε τὴν κουβεντούλα τους.

— Πὼς σὲ λένε; ρωτᾷ τὸν Ὀρτὸ ἡ παιχιδιάρη ἡ βαρκούλα ἡ «Γοργόνα».

— Μὲ λένε Ὀρτό! λέει ὁ δράχος, γιατί εἶμαι πάντοτε ὀρθίος σὸν γίγαντας καὶ τὰ ἄγρια κύματα τῆς θάλασσας δὲν τὰ φοβάμαι!

— Ἐμένα, ὁ ἀφέντης μου, ἀποιντᾷ ἡ βαρκούλα, μὲ δάφτισε «Γοργόνα». Κι ἂν ἤξερες

γράμματα ἀνθρώπινα, θὰ ἔβλεπες πὼς ἔτσι μ' ἔχει γράψει δεξιὰ κι ἀριστερὰ τῆς πλώρης μου.

— Ἐχω ἀκουστά! λέει ὁ Ὀρτὸς, πὼς οἱ ἀνθρώποι ὀνοματίζουν τὰ καράβια τους. Ἐμένα, μὲ εἶπανε ἔτσι, μὲ ὀνοματίσανε ἔτσι, καὶ μούμεινε. Κι ἂν θές νὰ μάθεις, εἶμαι ὁ μόνος δράχος, ἐδῶ κοντὰ, ποὺ ἔχω ὄνομα. Τοὺς ἄλλους, οἱ ἀν-

θρώποι, τοὺς λένε μόνον δράχους.

— Θὰ εἶσαι στεναχωρημένος, καημένος μου, λέει ἡ βαρκούλα, ἔτσι, ὀλομόναχος ποὺ ὀρθώνεσαι σὰ φρουρὸς ἐδῶ, μισὸς μέσα στὴ θάλασσα καὶ μισὸς στὸν ἀέρα!

— Μηδία! λέει ὁ Ὀρτὸς. Συναγῆθισα. Κι ἔπειτα δὲν εἶμαι καὶ τόσο μοναχός μου... Ἔνα σωρὸ πεταλίδες κι ἀχινοὶ ζητᾶνε ἀπὸ μένα προστασία κι ἔχουν στέρεα κολληθεῖ ἐπάνω μου. Κάτω, στὰ πόδια μου, ὑπάρχουν μικρὲς σπηλιὲς κι ἐκεῖ μέ-

σα βρίσκουν καταφύγιο τὰ μικρὰ ψάρια ὅταν τὰ κυνηγᾶνε τὰ μεγάλα.

Σταμάτησε νὰ μιλάει γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ὀρτὸς, φάνηκε κουρασμένος καὶ μετὰ συνέχισε:

— Ἐρχονται, καμιά φορά, ὅταν φυσᾷ ὁ νοτιάς, τὰ φύκια καὶ μὲ χαϊδεύουν. Περιβόλι σωστὸ πάλι εἶναι τὸ σῶμα μου ὅσο εἶναι μέσα στὴ θάλασσα. Ἔνα σωρὸ θαλασσινὰ χορτάρια ἔχουν φυτρώσει καὶ τὰ τσιμπολογᾶνε καὶ τρέφονται μ' αὐτά, ἀχινοὶ καὶ ψάρια, μικρὰ καὶ μεγάλα.

— Κι ὅλα αὐτά, στὸ σῶμα σου ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα... κάνει ἡ βαρκούλα. Στὸ σῶμα σου, ποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν ζεῖ τίποτε.

— Μιὰ σαύρα ἔρχεται, κάπου-κάπου καὶ μὲ γαργαλάει, τρέχοντας, ἐπάνω μου, κι ἕνας βρωμογλᾶρος, κάθεται στὴν κορυφή μου καὶ μὲ κουτσουλᾷ ὁ ἄθλιος...

— Δὲν θὰ τὸ κάνει ἀπὸ κακίας, καημένε! λέει ἡ «Γοργόνα».

— Εἶναι ἀχάριστος! κάνει θυμωμένος ὁ Ὀρτὸς. Αὐτὸ εἶναι. Ὅπως κι ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ ζεῖ ἐπάνω μου... Κανείς δὲν μούπε μέχρι σήμερα, ἕνα εὐχαριστῶ! Ἀκούς, κανείς...

— Κανείς; ἔκανε ἐρωτηματικὰ ἡ βαρκούλα.

— Μόνον ἐσύ, γιὰ πρώτη φορά, μούπες «καλημέρα»... Γι' αὐτό, σ' ἀγαπᾶω!

— Μά, κι ἐγώ, σ' ἀγαπᾶω! λέει ἡ βαρκούλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Παντελῖος, ὁ ψαράς, ἄρπαιξε τὸ τιμόνι καὶ ἡ βαρκούλα ἄρχισε νὰ φεύγει ὀλοταχῶς γιὰ τὸ λιμανάκι.

— Νὰ βλέποόόμαστε, «Γοργόνα»! φώναξε δυνατὰ ὁ Ὀρτὸς.

— Θὰ βλέποόόμαστε, Ὀρτέέέ! φώναξε κι ἡ βαρκούλα δυνατὰ.

Ἔτσι, ὁ Ὀρτὸς, ὕστερα ἀπὸ μυριάδες χρόνια ποὺ βρισκότανε ἐκεῖ, σφηνωμένος, βρῆκε κάποιον νὰ τὸν προσέξει κι ἦτανε εὐτυχισμένος.

Περίμενε, κάθε πρωί, μὲ τὸ γλυκοχάρισμα, τὴ φίλη του καὶ μέχρι νὰ ρίξει τὰ δίχτυα του ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, μιλοῦσε κι ἄνοιγε τὴν καρδιά του στὴ βαρκούλα τὴ «Γοργόνα».

Κι ἐκείνη ἦτανε περήφανη, ποὺ εἶχε ἕνα τόσο γερό καὶ λεβέντη φίλο. Καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση μιλοῦσε μὲ τὸ φίλο τῆς τὸ βράχο.

Τὰ κύματα, ποὺ ὅλα, μικρὰ-μεγάλα, ξέρανε τὸν Ὀρτό, χαρήκανε, ποὺ — ἐπιτέλους! — ὁ Ὀρτὸς βρῆκε μιὰ τόσο ὁμορφὴ, καθαρὴ καὶ τσαχπίνια φιλενάδα!

Μόνον ὁ γερο-Χριστόδουλος, ὁ γλᾶρος, ζήλευε! Καὶ κάθε φορά παρακολουθώντας κρυφά, τὴν κουβεντούλα τους, φώναζε στριγγιά:

— Σαχλαμάρες! Σαχλαμάρες!...

Μετά, κουτσουλῶσε τὸ βράχο καὶ πέταγε μακριὰ, γεμάτος κακία...

Κι ὁ Ὀρτὸς, γινότανε ἔξω φρενῶν μὲ τὸν τρόπο τοῦ γερο-Χριστόδουλου.

Καὶ περνοῦσαν ἔτσι οἱ μέρες εὐτυχισμένες γιὰ τὸν Ὀρτό καὶ τὴ «Γοργόνα», μέχρι ποὺ ἀρχίσανε οἱ πρώτες συννεφίες, οἱ πρώτες ψυχάλες τῆς βροχῆς, μέχρι ποὺ τὰ χαδιάρικα

κύματα ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν, νὰ γίνονται μεγαλύτερα κι ἀντὶ νὰ χαϊδεύουν τὸν Ὀρτό καὶ τὴ «Γοργόνα», ἀρχίσανε νὰ τοὺς μπατσίζουν!

Τότε ὁ ψαράς ὁ Παντελῖος, εἶπε στὴ «Γοργόνα»:

— Κυρὰ «Γοργόνα» μου, τώρα πιά θὰ σὲ τραβήξω ἔξω, στὴ στεριά, στὴν ἀμμουδιά, μακριὰ ἀπ' τὰ κύματα. Τώρα θάρθεῖ κακὸς χειμώνας. Τὸ λιμανάκι μας δὲν εἶναι σίγουρο. Γι' αὐτό, θὰ σὲ τραβήξω στὴ στεριά, γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσεις!

Καί, μαζί μὲ ἄλλους ψαράδες, τραβήξε προσεχτικὰ τὴ βαρκούλα του στὴν ἀμμουδιά, πολλὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὴν ξαρμάτωσε κι ἀφοῦ πήρε τὰ κουπιά καὶ τὰ πανιά, νὰ τὰ φυλάξει στὴν καλύβα του, ὅψωσε τὴ βαρκούλα μόνη κι ἔρημη...

Περίμενε ὁ δράχος, ὁ Ὀρτὸς, τὴν ἀγαπημένη του βαρκούλα, τίποτε!

Μόνον τὰ κύματα τὸν δέρνηαν! Ἦτανε δυστυχισμένος! Ὑπόφερε πολὺ!

— Καλύτερα νὰ μὴ τὴν εἶχα γνωρίσει... ἔλεγε. Ὅσο δὲ μ' ἀγάπαγε κανένας, ἤμουν ἡσυχος τουλάχιστο... Τώρα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴ «Γοργόνα»!

Ὁ καημένος ὁ δράχος, δὲν ἤξερε καὶ τί εἶχε γίνει.

Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἔριξε τὰ μούτρα του καὶ ρώτησε τὸν γερο-γλᾶρο.

— Χριστόδουλε, τοῦ λέει, σύ, ποὺ γυρίζεις ἐδῶ γύρα, μὴν εἶδες τὴ «Γοργόνα» μου;

Κι αὐτὸς τότε, τοῦ λέει μὲ κακία:

— Σὲ παρᾶτησε! Εἶναι στὴ στεριά! Ἐξω ἀπὸ τὸ λιμανάκι... Τὴν ἔδωλε ἔξω ὁ ψαρὸς

ὁ Παντελῖος, γιὰ νὰ μὴν ἔχει πᾶρε-δῶσε μὲ σένα...

Μόλις ἔμαθε ὁ Ὁρτός μὲ ὅπως βρισκόταν ἡ βαρκούλα του, χάριξε πᾶρα πολύ. Λέει στὰ κύματα:

— Κύματα, χρόνια καὶ χρόνια μὲ δένετε. Ποτὲ δὲν παραπονέθηκα, ποτὲ δὲν σᾶς ζήτησα τίποτε. Σήμερα, ὑποφέρω... Μοῦ λείπει πολύ! Πᾶρα πολύ μὲ λείπει ἡ βαρκούλα μου ἡ «Γοργόνα». Εἶναι ἔξω, στὴν ἀμμουδιά, στὸ λιμανάκι... Μπορεῖτε νὰ πᾶτε, νὰ σαλτάρετε, νὰ μοῦ τὴ φέρετε; Φέρτε τὴ κοντά μου, πολὺ κοντά μου, σᾶς παρακαλῶ, γιατί πολὺ ὑποφέρω!

Τὰ κύματα συγκινηθῆκανε κι εἶπαν:

— Καλὰ λέει! Ποτὲ δὲν μᾶς ζήτησε τίποτε! Ἄς τοῦ κάνουμε τὴ χάρη...

Καὶ γιγαντώθηκαν, καὶ ὄρμησαν τὰ κύματα καὶ σαλτάρανε κι ἀνέβηκανε στὴν ἀμμουδιά καὶ προχώρησαν. καὶ ἀρπάξανε τὴν ἀλόλευκη βαρκούλα, τὴ «Γοργόνα», καὶ προχώρησαν καὶ τὴν πηγαίνανε ἴσα, στὸν γίγαντα τὸ βράχο, τὸν Ὁρτό!

Ὁ Ὁρτός, καθὼς τὴν εἶδε, φώναξε:

— Ἐλα, «Γοργόνα» μου! Ἐλα!

— Ἐρχομαι! Σὲ πεθύμησα! φώναξε αὐτή.

— Ἐλα! Φέρτε τὴν κοντά μου! Πολὺ κοντά μου! Τὴν ἀγαπῶ! φώναξε ὁ Ὁρτός.

Καὶ τὰ κύματα, τὴν ἔφεραν μὲ ὄρμη, κοντά του, πολὺ κοντά του!

Ἐνας τρομερὸς κρότος ἀκούστηκε! Μία κραυγὴ πόνου ἀφῆσε ἡ βαρκούλα κι ἔπαψε νὰ ὑπάρχει. Γίνηκε ἓνα σωρὸς συντρίμμια ἀπὸ σανίδες καὶ μαδέρια, πὺ πλῆσανε πάνω στὰ ἄγρια κύματα...

Βογγούσε ἡ θάλασσα μὲ μανία, βογγούσε ὁ βράχος ὁ Ὁρτός ἀπὸ ἀνείπωτο πόνο!

— Ἐγώ, πὺ σ' ἀγαποῦσα, σὲ σκότωσα! φώναξε.

Κι ὁ γερο-γλάρος, ὁ κακὸς γερο-Χριστόδουλος, πὺ τὰ εἶδε ὅλα αὐτά, φώναξε μὲ κακία:

— Ἔτσι, παλιάβραχε! Γιὰ νὰ μάθεις, πὺς ἡ ἀγάπη δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπαίριαστη, ὅπως ἦταν ἡ δική σου μὲ τὴ «Γοργόνα»...

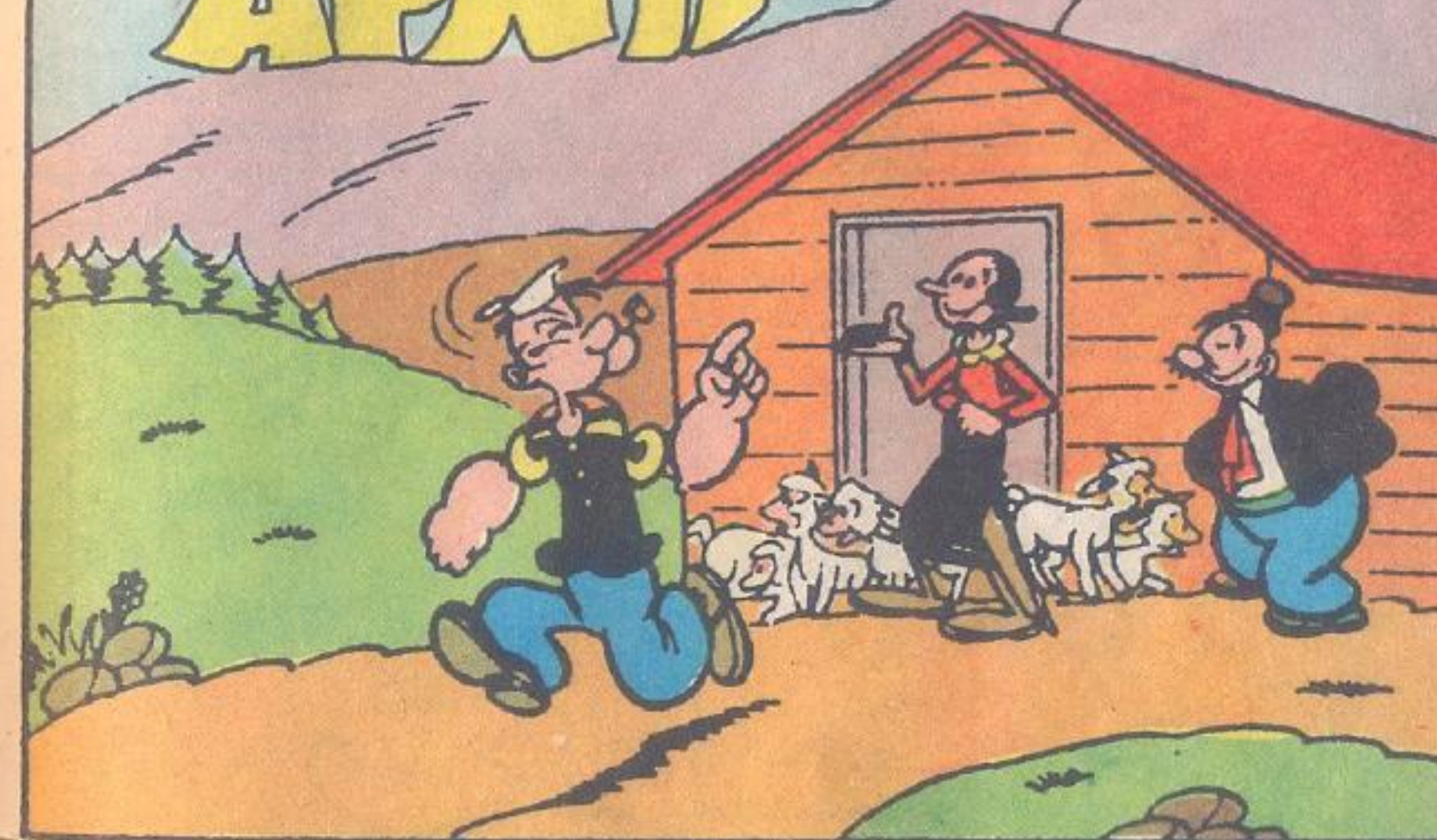
Καὶ πέταξε, μὲ τὶς μεγάλες φτεροῦγες του μακριά, κι οὔτε ξανάρθε νὰ καθίσει στὸ γέρο βράχο, τὸν Ὁρτό, πὺ τὸν δέμονε τὰ κύματα...

Πᾶς ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ ΝΑ ΚΩΣΕ
ΕΥΛΑ! Εἰς ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΒΟΣΚΗ-
ΣΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ, ΟΛΙΒ!

ΕΝ ΤΑΞΕΙ,
ΠΟΡΑΨ!

ΛΥΚΟΙ ΚΙ' ΑΡΝΙΑ

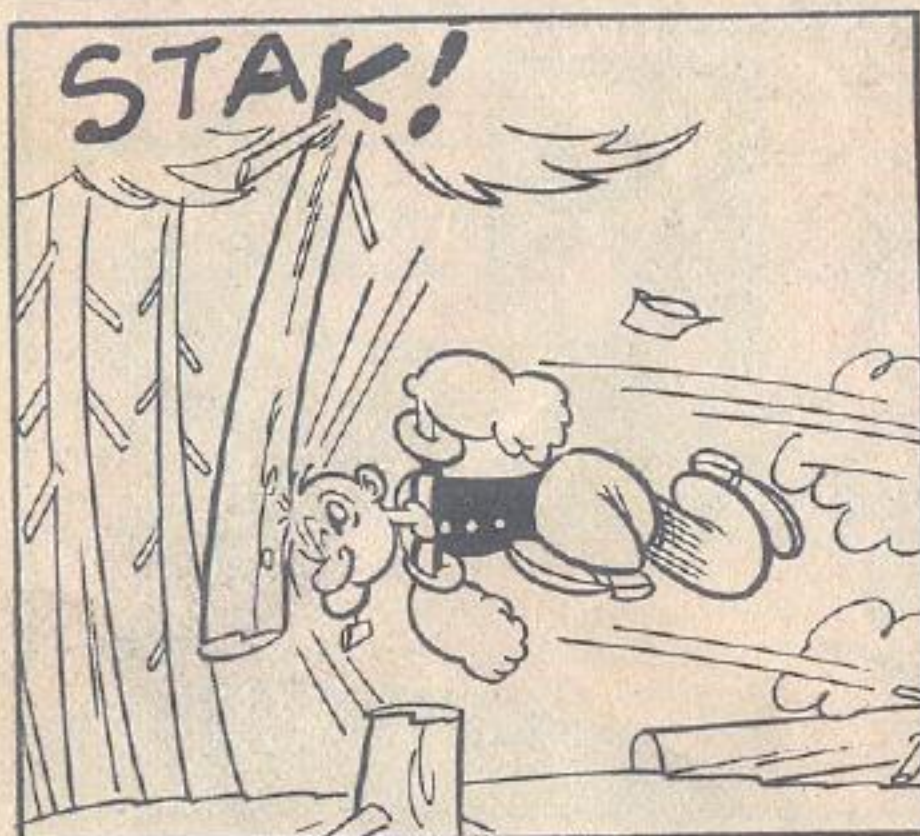

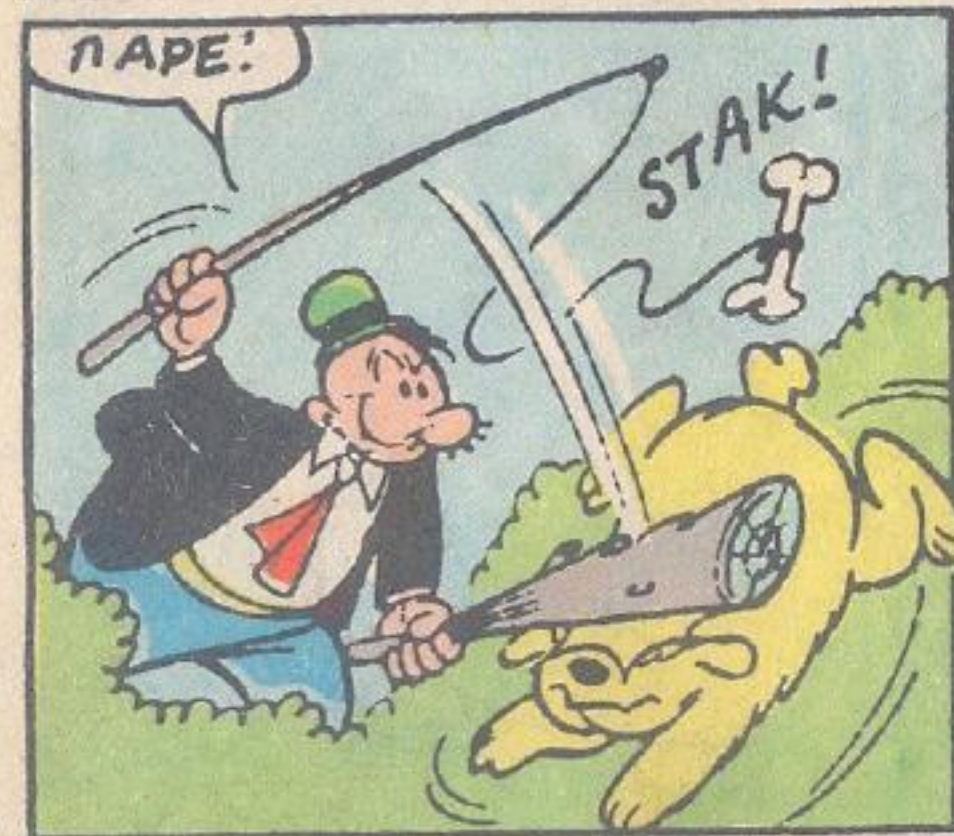
ΕΛΑ
ΠΟΛΑΝΤΟ!

ΧΜ! ΠΡΟΤΙΜΩ ΝΑ ΒΟΗ-
ΘΗΣ ΤΗΝ ΟΛΙΒ ΠΟΥ ΘΑ
ΒΟΣΚΑΕΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ!

ΘΑ ΤΗ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΟ
ΤΣΙΡΑΝΟΣΚΥΛΟ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ
ΚΕΡΑΥΜΟΥΣ!

ΘΑ ΤΟΝ
ΑΝΑΛΑΒΕ
ΕΓΩ!

ΤΙ ΑΓΡΙΟΦΘΕΝΑΡΑ!

ΜΙΜΟΥΜΑΙ ΤΗ
ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΡΝΙΩΝ
ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΩ ΤΟ
ΛΥΚΟ ΑΠ' ΤΗ ΦΕ-
ΛΙΑ ΤΟΥ!

